

ANFÖRANDE

DATUM: 2010-01-20
TALARE: Vice riksbankschef Lars Nyberg
PLATS: Nordic Card Markets, Stockholm

SVERIGES RIKSBANK
SE-103 37 Stockholm
(Brunkebergstorg 11)

Tel +46 8 787 00 00
Fax +46 8 21 05 31
registratorn@riksbank.se
www.riksbank.se

■ Dags att byta kontanterna mot kort?

Riksbanken förknippas oftast med målet att upprätthålla ett fast penningvärde, vilket brukar tolkas som en låg och stabil inflation. Men vi har också en andra uppgift, nämligen att *främja ett säkert och effektivt betalningsväsende*. Vad detta innebär i praktiken är mindre uppenbart, men hela vårt ansvar för den finansiella stabiliteten, som onekligen varit en aktuell fråga under det senaste året, vilar faktiskt med nuvarande lagstiftning på denna formulering. I denna uppgift ingår att vi ska *främja utvecklingen av säkra och effektiva betalningar*. Det är därför vi intresserar oss för kort och kontanter och det är alltså därför jag står här idag.

Riksbankens ansvar för betalningsväsendet innebär också att vi med ensamrätt ger ut sedlar och mynt. Det kan förefalla självklart idag, men det har det inte alltid varit. Fram till början av 1900-talet hade de privata bankerna rätt att ge ut sedlar under Riksbankens överinseende. Synen på vad Riksbanken ska göra och vad privata aktörer på marknaden förväntas ansvara för har alltså utvecklats över tiden. Fram till för några år sedan hade också Riksbanken ansvaret för lagerhållningen och delar av distributionen av sedlar och mynt i hela landet. Detta led har nu övertagits av bankerna efter modell från andra länder och Riksbanken ansvarar endast för grossistledet i distributionen.

På motsvarande sätt kan man se på utvecklingen när det gäller betalningar. Så länge dessa görs med sedlar och mynt är det Riksbanken som garanterar trovärdigheten i betalningsmedlet. Men när allt fler transaktioner sker med kort flyttas den rollen mer och mer över till banker och kortföretag. Det är mot den bakgrunden som jag i dag tänker tala om hur Riksbanken ser på utvecklingen av säkra och effektiva betalningar, vad vi gör inom vårt ansvarsområde och vad vi hoppas att olika privata aktörer ska göra.

Hur betalar svenskarna?

Svenskarna betalar alltmer med kort. På tio år har *värdet* av betalningar med kort femfaldigats och *antalet* betalningar med kort har mer än åttafaldigats. Värdet av kortbetalningarna har sedan ett par år dessutom passerat värdet av alla kontantbetalningar. Värdet av alla kortbetalningar är nästan dubbelt så stort som värdet av alla kontantuttag.

I jämförelse med våra nordiska grannländer användes kort tidigare i lägre utsträckning i Sverige. Så är inte längre fallet; I Sverige, Danmark och Finland nyttjas kort numera i ungefär lika stor utsträckning. För Sveriges del innebär det en stor upphämtning från i början av millenniet då vi använde kort endast hälften så mycket som övriga nordiska länder.¹ I Norge betalar man fortfarande mer med kort än i de övriga nordiska länderna.

Sammantaget innebär denna utveckling att kortanvändningen nu i hela Norden har nått en sådan nivå att en allvarlig störning som drabbar hela eller stora delar av kortsystemet skulle få allvarliga konsekvenser för människors möjlighet att utföra betalningar. Kontanter kan inte längre ersätta korten om kortsystemen skulle vara ur funktion. Fungerar inte kortbetalningar så fungerar heller inte betalningssystemet tillfredsställande. Riksbankens ansvar för ett säkert och effektivt betalningsväsende kommer därmed att göra oss intresserade även av säkerhet och effektivitet i kortbetalningarna.

För att få mer aktuell information och för att lära oss mer om hur svenskarna betalar genomförde Riksbanken i slutet av förra året en enkätundersökning. Syftet med undersökningen var att få reda på hur människor väljer mellan olika betalningsmedel och vilka faktorer som påverkar de valen. Eftersom det gjordes liknande undersökningar år 2006 ville vi också se om betalningsmönstren ändrats under de tre år som förflutit mellan undersökningarna.

Enligt enkätsvaren från 2006 använde ungefär hälften av de tillfrågade kort som betalningsmedel vid minst 80 procent av samtliga inköp.² Idag använder närmare två tredjedelar av de tillfrågade kort som betalningsmedel vid samtliga inköp.

Av dem som ingick i undersökningen i höstas hade de allra flesta, 95 procent, bankkort. En betydligt lägre andel, 40 procent, hade kreditkort. Bankkort används vid 96 procent av alla kortbetalningar. Detta är en ökning jämfört med undersökningen från 2006, då bankkort användes vid 80 procent av alla betalningar med kort. Kreditkortet verkar alltså ha fått en relativt sett mindre betydelse - i alla fall när det gäller *antal* betalningar.

Trots att kortbetalningar är störst i såväl antal som värde väljer den svenska allmänheten fortfarande hellre kontanter än kort för köp under 100 kronor. Vår undersökning visar att hela 22 procent väljer kontanter för köp mellan 100 kronor och 500 kronor. För belopp under 100 kronor vill 63 procent betala med kontanter. Det finns ingen fullt jämförbar siffra från någon av undersökningarna som gjordes 2006, men då valde en "medelkonsument"³ att betala med kort först när beloppet översteg 123 kronor.⁴

Vad är det som styr valet mellan kontanter och kort? Det viktigaste, enligt vår undersökning, är att betalningsmedlet upplevs som bekvämt. De som föredrar kontanter menar också att det till en viss del kan handla om gammal vana eller att man råkade ha kontanter på sig och därför använde dem. De som föredrar kort menar istället att det delvis också handlar om att de inte gärna går omkring med kontanter på sig. Vid en jämförelse mellan synen på kontanter och kort framgår det också att kontanter upplevs som tryggast att använda, korten däremot som något mer osäkra.

¹ Tal av Lars Nyberg, (2008), "Det är dyrt att betala – använder vi för mycket kontanter?".

² "Allmänhetens syn på bankerna", Temoundersökning, mars 2006. Svenska Bankföreningen.

³ Medelkonsumenten definierades som en 41-årig man med gymnasial utbildning med en årsinkomst på 350.000 – 400.000 kronor och som lever i ett två personers hushåll.

⁴ Synovate Temo, 2006. "Undersökning om sedlar och mynt, mynt och kontant- och kortanvändning", december 2006.

■ Det finns även en klar generationsfråga i valet av betalningsmedel. Den yngsta åldersgruppen, de som är under 25 år, känner sig tryggare än övriga vid kortanvändning och använder gärna sitt kort för lägre belopp. De som är 45 år eller äldre betalar i större utsträckning med kontanter. Den äldsta åldersgruppen, de som är 65 år eller äldre, betalar gärna med kontanter även när de köper något som kostar över 500 kronor. Denna tendens är densamma nu som vid vår förra studie.

Vad kostar det att betala?

Är det bra eller dåligt att människor betalar mer med kort och mindre med kontanter? Ett sätt att försöka svara på den frågan är att se på vad olika betalningar kostar för samhället. Om betalningssystemet ska vara effektivt bör betalningarna rimligen kosta så lite som möjligt.

I en studie som Riksbanken utförde på data från 2002 kostade varje kontantbetalning i genomsnitt 4,6 kronor för samhället och varje kortbetalning på motsvarande sätt 3,0 kronor. Kostnaderna för kontantanvändningen omfattade då inte bara bankernas och handelns hanteringskostnader och transportkostnader, utan också en uppskattning av konsumenternas tid för att hämta och ta hand om kontanterna. De rörliga kostnaderna är betydande, det vill säga att större belopp kostar mer att hantera än mindre. Kontanter ska ju räknas, transporteras och förvaras. Så är det inte med korten. Där finns stora fasta kostnader i form av infrastruktur med terminaler och kommunikationslinjer, men de rörliga kostnaderna är små. En betalning på 50 000 kronor är inte dyrare att hantera än en betalning på 50 kronor.

Från detta kunde man räkna ut att det år 2002 kostade mindre för samhället när betalningar skedde med kontanter förutsatt att betalningen var mindre än cirka 70 kronor. För högre belopp blev det billigare att använda kort.

Jämför man nu detta med hur konsumenterna faktiskt valde blir slutsatsen att det år 2002 hade varit bättre ur samhällsekonomisk synvinkel om konsumenterna använt mer kortbetalningar och mindre kontanter. Ur samhällets synvinkel var det lönsamt att betala med kort när beloppen var högre än 70 kronor, men "medelkonsumenten" valde, vilket framgick i undersökningen från 2006, ändå att vänta till dess att beloppen var högre än 123 kronor.

Det är nu åtta år sedan studien utfördes och kostnaden för att använda kontanter har knappast blivit lägre, snarare högre. Kostnaderna för att öka säkerheten bland annat vid transporter och i bankomater har varit betydande. Däremot tyder det mesta på att en kortbetalning kostar något mindre idag. En bidragande orsak är att butikernas kostnad för att få en betalning med kort inlöst verkar ha sjunkit till följd av ökad konkurrens mellan kortinlösarna. Gränsen där det blir mer fördelaktigt samhällsekonomiskt att använda kort i stället för kontanter har därmed sannolikt fallit under 70 kronor.

Undersökningen som vi gjorde under förra året visar att vi använder kort i allt större utsträckning och för allt mindre betalningar. Det är inte osannolikt att "medelkonsumenten" idag skulle välja kort vid ett lägre belopp än 123 kronor. Samtidigt har gränsvärdet för när det är mer effektivt för samhället att använda kort sannolikt fallit under 70 kronor. Men vilken siffra har fallit mest? Det vet vi inte. Om konsumenterna fortfarande använder mer kontanter än vad som vore samhällsekonomiskt effektivt är alltså svårt att säga. Riksbanken kommer att följa upp de tidigare studierna för att få en mer exakt bild av utvecklingen när det

■ gäller användningen av kort och kontanter och av de samhällsekonomiska kostnaderna för att producera de olika betalningarna.

Gör avgifterna synliga!

Om konsumenterna skulle välja att betala mer med kontanter än vad som vore samhällsekonomiskt effektivt är detta inte så märkligt. Konsumenterna har i allmänhet ingen aning om vad det kostar att producera betalningar. Den undersökning vi har gjort visar att kunskapen om vad olika betalningsmedel egentligen kostar i samhället är låg. 20 procent av de tillfrågade har inte någon uppfattning om huruvida kort eller kontanter är dyrast att använda för dem själva. 45 procent tror att kontanter är dyrast för handeln och bankerna.

Att det är svårt att bedöma kostnaderna för olika typer av betalningar vet vi sedan tidigare.⁵ De redovisas ju aldrig öppet. Men kostnader finns ju även om de inte syns. Handeln betalar avgifter till bankerna för kontanter och för kortbetalningstjänster men prissätter oftast inte dessa tjänster direkt mot sina egna kunder. De kostnader som handeln har för betalningarna förs istället vidare till konsumenterna genom allmänna pålägg på varornas priser. Om kunderna när de betalade sina varor vid kassan också fick betala kostnaderna för själva betalningen skulle de sannolikt välja att betala mer med bankkort och mindre med kontanter och kreditkort.

Av tidigare erfarenheter från både Sverige och Norge vet vi att efterfrågan på betalningsmedel är priskänslig. I Norge ökade de elektroniska betalningarna, bland annat kortbetalningar, mycket snabbt efter att bankerna införde avgifter som bättre avspeglade vad de olika betalningssätten faktiskt kostade. Bland annat finns det i Norge en mindre avgift för uttag i bankomater. I Sverige slutade vi i princip att använda checkar när bankerna började ta betalt för dem. Dessa två exempel visar att konsumenternas val av betalningsmedel i hög grad förändras när de blir medvetna om kostnaderna.⁶

I höstens undersökning frågade vi hur man skulle ställa sig till att en avgift togs ut i samband med köp med kort eller kontanter. Det visade sig att det finns en viss tolerans för de handlare som tar ut en avgift för kortbetalningar. En tredjedel av de tillfrågade uppgav att de använde sitt kort trots att det togs ut en avgift. Däremot finns det ett stort motstånd för att ta ut en avgift vid kontanta köp eller i samband med uttag av kontanter. En majoritet menar att de då skulle övergå till att betala mer med kort och minska antalet uttag av kontanter. Gemensamt för alla typer av avgifter är att de väcker starka negativa reaktioner.

Det är inte Riksbankens sak att bestämma hur handeln eller bankerna ska fördela kostnaderna för olika betalningsformer. Men det finns betydande vinster att göra med en prissättning som bättre speglar de underliggande kostnaderna, vinster både för samhället och för företagen. Konsumenterna förstår inte att de i slutändan alltid betalar kostnaderna för betalningar. I andra länder har man börjat ta betalt både för dyra kort i handeln och för kontantanvändning i form av avgifter för bankomatuttag. Det har påverkat betalningsmönstren. Gjorde vi detsamma skulle det med all sannolikhet påverka valet av betalningar också i Sverige!

⁵ Bergman, M., Guibourg, G. och Segendorf, B., (2007), "The Cost of Paying – Private and Social Cost of Cash and Card Payments". Sveriges Riksbank Working Paper Series No. 212.

⁶ Tal av Lars Nyberg, (2008), "Det är dyrt att betala – använder vi för mycket kontanter?".

■ Säkrare kortbetalningar

Men det är inte bara kostnaden som är viktig när det gäller betalningar, det är också säkerheten. Och här har kortbetalningarna ett tekniskt underläge i förhållande till kontantbetalningarna. Säkerheten är viktig vid alla typer av korttransaktioner och inte minst när privatpersoner använder kort för betalningar i olika typer av webbutiker, vilket blir allt vanligare. Trots att kortbranschen kommit med nya säkra sätt att göra kortbetalningar via webben visar den undersökning vi har gjort att majoriteten fortfarande lämnar ut känslig kortinformation i samband med köp. Av internetköpen var det i undersökningen endast 18 procent som gjordes med hjälp av de säkra lösningar för kortbetalningar som finns. I hela 71 procent av transaktionerna via Internet lämnade kunden ut sitt kortnummer utan ytterligare säkerhet. Det här är en stor källa till de kortbedrägerier som uppstår över Internet.

På Justitiedepartementets bord ligger just nu ett nytt förslag om reglering av obehöriga transaktioner. Det syftar till att klargöra hur ansvaret för förlusten ska fördelas mellan kunden och banken i händelse av ett bedrägeri. Här föreslås också nya beloppsgränser för kundens självrisk och rätt till ersättning. För att kunna avgöra hur stor del av förlusten som kunden ansvarar för kommer man att bedöma hur oaktsam kunden har varit. Kunderna måste därför informeras om definitionerna av de olika graderna av oaktsamhet. Om kunderna inte har klart för sig vilka rättigheter och skyldigheter de har kommer det troligen att leda till att färre vill använda kort i fortsättningen.

Kortinnehavaren får genom den nya regleringen sin del av det ökade ansvaret. Bankerna och kortbranschen kan hjälpa till genom att intensifiera arbetet med att skydda kunden mot obehöriga transaktioner. Som ett led i detta kanske man kan påskynda arbetet med att helt ta bort magnetremsan och ersätta denna med chip, eller liknande teknik. Krav på att samtliga kortterminaler och uttagsautomater använder sig av chip är ett bra första steg då just skimming och nyttjande av stulna kort utgör mer än hälften av alla kortbedrägerier i Sverige idag.⁷

Det är viktigt att kunden tycker att kortbetalningar med chip är enkla och smidiga. Med en enhetlig standard för hur korten ska sättas in i kortterminalen kan man både spara tid och minska risken för att kortet glöms kvar efter ett köp. Principen ska vara densamma som i bilen: Oavsett bilmärke vet vi var gaspedal och broms sitter!

Det vore också önskvärt med en bättre rapportering av antalet bedrägerier och hur mycket de kostar kortbranschen. Det är ju kortinnehavarna som i slutändan får betala notan och de har rimligen rätt till en tydlig genomlysning. Ett sådant förhållningssätt ökar även kortinnehavarnas förtroende för korten. I Frankrike finns ett forum, med representanter från både myndigheter och kortbranschen. De arbetar med att upplysa kunder, butiksinnehavare, kortutgivare och övriga myndigheter om hur säkerhetsnivån i de olika kortsystemen ser ut. De informerar även om omfattningen av kortbedrägerier i Frankrike.⁸ Vore inte detta något att införa också i Sverige?

⁷ Payment Security Report Sweden 2008, VISA Europe.

⁸ Jag pratar om Observatoire for Payment Card Security (Observatoire de la sécurité des cartes de paiement) som sedan 2004 årligen publicerar en rapport som redogör för hur kortbranschen ser ut i Frankrike.

■ Riksbanken och kontanterna

Vad gör då Riksbanken som utgivare av sedlar och mynt för att få en effektivare kontanthantering? Här har det faktiskt skett ganska mycket under senare år.

För fem år sedan började Riksbanken att erbjuda de kommersiella bankerna möjlighet att etablera privata depåer för in- och utlämning av kontanter. Bakom detta låg övertygelsen att privata aktörer på ett mer flexibelt och därmed effektivare sätt skulle kunna sköta distributionen av kontanter från Riksbanken till bankerna. Den nya organisationen har på det stora hela visat sig fungera alldeles utmärkt. Det är naturligtvis av stor vikt att depåägarna verkligen ser till att tillgängligheten fungerar tillfredsställande för alla aktörer som behöver kontanter och att villkoren för tillträde till depåerna tillämpas rättvist. Riksbanken utvärderar löpande både säkerhet och effektivitet i det nya systemet.

Som ytterligare ett led i arbetet med att effektivisera kontanthanteringen började Riksbanken under hösten att planera för ett nytt kontanthanteringskontor i närheten av Arlanda. Det nya kontoret som ska vara i drift under 2013 innebär att verksamheten vid de nuvarande kontanthanteringskontoren i Mölndal respektive Tumba läggs ned. Det nya kontoret, som alltså blir Riksbankens enda för kontanthantering, kommer att ha mycket modern teknik, ett helautomatiserat lager och vara välanpassat för framtidens verksamhet och säkerhetskrav.

Kontoret vid Arlanda är alltså, liksom privatiseringen av distributionssystemet, en del av Riksbankens arbete för att effektivisera kontanthanteringen. De 19 riksbankskontor som skötte verksamheten för 10 år sedan kommer 2013 att vara ett enda. Personalen kommer under motsvarande period att ha minskat från cirka 300 till ungefär 10 personer.

Riksbanken har också nyligen gjort en utvärdering av kontantanvändningen i Sverige där det konstaterades att den nuvarande svenska sedel- och myntserien börjar bli för gammal. Det finns ett behov av att utveckla säkerhetsdetaljerna ytterligare. Dessutom kan det finnas anledning att göra de relativt tunga svenska mynten lättare.

Ett annat problem är att cirkulationen av mynt är låg. För några år sedan fanns det i varje svenskt hushåll i genomsnitt 850 kronor i mynt liggandes hemma i någon skål, burk eller sparbössa. Den siffran har knappast minskat.

Riksbanken har, bland annat utifrån denna utvärdering, kommit fram till att 50-öringen inte längre behövs. Den kommer därför att dras in under hösten och därefter kommer öre bara att finnas som en virtuell räkneenhet. Jag tycker det känns ganska konstigt att föreställa mig virtuella ören. Vi är några som fortfarande minns hur det var att köpa tvåöres- och femöreskola i kiosken. 25-öres seriemagasin fanns det också och 25-öringen var högst verklig. Men tiderna förändras. När det gäller den nya sedel- och myntserien är förslaget att vi ska införa en ny 200-kronorssedel och återinföra 2-kronorsmyntet. Huruvida 20-kronorssedeln ska bli kvar eller om den ska omvandlas till ett mynt är också uppe till diskussion. Det slutgiltiga beslutet om den nya sedel- och myntserien är ännu inte taget.

Nya betalningsmedel

Jag har fram tills nu i huvudsak talat om existerande former av kort och kontanter. Men det utvecklas även nya former av kort och den tekniska utvecklingen går snabbt framåt när det gäller andra typer av betalningsmedel.

I Stockholm och i en rad andra svenska städer används mobilens sms-funktion bland annat för att betala bussbiljetten. Här har vi ett intressant exempel på hur tekniken kan skapa nya betalningsmedel. Vi är som bekant inte ensamma om att använda mobila betalningar, de finns redan idag både i högutvecklade länder som Japan och i mindre utvecklade länder som exempelvis Kenya. I Kenya har mobila betalningar redan tagit över stora delar av betalningsmarknaden.

Sverige är ett högutvecklat land med stor kunskap kring Internet och mobiltelefoni. Vi borde kunna ligga i framkant när det gäller utvecklingen av mobila betalningar. Det ska bli intressant att följa huruvida svenska banker, kortutgivare och teleoperatörer tillsammans kommer att utveckla denna betalningsmetod ytterligare, till exempel genom realtidsbetalningar⁹ initierade av en mobiltelefon.

Realtidsbetalningar finns redan i England. Det brittiska bolaget VocaLink har infört Faster Payments som processar betalningar i realtid. VocaLink har även fått i uppdrag av det svenska betalningssystemet, BGC, att ta över drift och utveckling av deras system. Som en del i detta arbete har BGC och VocaLink även tittat på möjligheten att introducera Faster Payments i Sverige. Redan idag kan bankerna göra större betalningar i realtid via Riksbankens RIX-system, som är ett RTGS-system¹⁰. För att möjliggöra realtidsbetalningar även för mindre belopp förs just nu diskussioner mellan Riksbanken och BGC om att tillhandahålla särskilda BGC-konton i RIX-systemet som kan användas även när systemet är stängt. Fördelen med denna lösning är att den ger möjlighet till realtidsavveckling i centralbankspengar. Det öppnar upp för möjligheten för privatpersoner och företag att utföra betalningar som omedelbart genomförs 24 timmar om dygnet 7 dagar i veckan med hjälp av Internetbank och inom några år kanske även med mobiltelefon.

Trots att det idag är vanligt att använda mobiltelefonen till mycket annat än att bara ringa, visar vår undersökning att privatpersoner generellt sett är ovana vid tanken att betala med hjälp av sin mobiltelefon. Men de värderar bekvämlighet högt och kommer det ett nytt betalsätt som är bekvämare än de existerande kan det få stort genomslag. Se bara på betalningar via Internetbank, som idag nästan 80 procent av de tillfrågade i vår undersökning använder.

En annan nyhet är att "cashkortet" återuppstått efter att så snöpligt ha gått i graven för några år sedan. Det nya kontantkortet har tagits fram av ICA-banken på uppdrag av Riksgälden och kommer främst att användas till de utbetalningar som offentliga myndigheter tidigare gjort kontant. Det finns ju personer som saknar tillgång till kort och ibland även till bankkonton och därför varit helt beroende av kontanter. Det nya kortet skiljer sig från de tidigare cashkorterna genom att det inte kan fyllas på av innehavaren, bara av utbetalaren. Men det ska gå att använda som ett vanligt betalkort och förses med pin-kod. Migrationsverket, Kriminalvården och Försäkringskassan är några myndigheter som sägs vara intresserade av de nya korten och det finns säkert andra användare. Det ska bli intressant att följa utvecklingen av detta nya betalningsmedel.

Sammanfattning

Låt mig nu sammanfatta

---

⁹ En betalning som genomförs direkt och som både avsändare och mottagare kan få bekräftad utan fördröjning.

¹⁰ Real Time Gross Settlement System.

- Vi använder våra kort allt mer, allt oftare och för allt lägre transaktioner. Kortens betydelse för att betalningssystemet ska fungera säkert och effektivt har ökat väsentligt. Eftersom Riksbanken ska främja ett säkert och effektivt betalningsväsende har vårt intresse för kortbetalningarna ökat i motsvarande mån.
- Kostnaden för att använda kontanter har knappast blivit lägre, snarare högre. Däremot tyder det mesta på att en kortbetalning kostar något mindre idag. Ur ett samhällsekonomiskt perspektiv bör därmed korten ha blivit allt mer fördelaktiga att använda.
- Få vet vad betalningar egentligen kostar. Det finns allt starkare anledning för banker och handel att fundera över hur betalningar ska prissättas mot kunderna. Erfarenhet både från Sverige och från andra länder visar att konsumenterna är priskänsliga när det gäller användningen av betalningsmedel. Konsumenterna skulle använda mindre kontanter om de fick bära en större del av kostnaderna för kontanthantering.
- Den ökade kortanvändningen ställer allt högre krav på säkerhet och på att den tekniska infrastruktur som stöttar korten är pålitlig. Sedeln behåller sitt värde som betalningsmedel även om den tekniska infrastrukturen ligger nere. Kortet fungerar bara när tekniken gör det.
- Privatpersoner känner sig mer trygga med kontanter än med kort. Om kortanvändningen ska växa måste det bli säkrare att använda kort både i butiker och på Internet. Tydlig information om de bedrägerier som begås kan också verka för att minska osäkerheten hos konsumenterna.
- Det finns goda tekniska förutsättningar för en fortsatt snabb utveckling av både befintliga och nya betalningsmedel.
- Riksbankens uppgift är att garantera förtroendet för kontanterna i samhället. Förtroendet för korten måste garanteras av bankerna och kortföretagen. Här faller alltså ett allt tyngre ansvar på marknadens aktörer.